

[Niels Westerby.]

bindelse med Storbritanniens devaluering og beslutningen fra regeringens side om delvis at følge denne devaluering.

Det er klart, at lige i øjeblikket, i nuet, vil denne delvise devaluering betyde, at industrien villé kunne få en større indtjening ved sin eksport, end den kunne få forhen; men jeg understreger, at det er kun lige i nuet, i øjeblikket, at det vil være tilfældet. Industrien løber, ligesom for øvrigt resten af det danske samfund, en alvorlig fare for, at denne devaluering og forbedring af eksportindtægterne meget hurtigt vil blive opslugt af prisstigninger, et stadig stigende prisniveau, og at vi derfor vil komme til at sidde endnu dårligere i det, end inden regeringen traf sin beslutning om en delvis devaluering. Det er jo en gammel sandhed, som måske ikke kan gentages for ofte, at en devaluering i høj grad kan lægge grunden til den næste devaluering. Det ville vel ikke være noget at lykønske regeringen eller nogle af os andre til, hvis det skulle ske, og det er også det, der understreger, at vi må rebe sejl i den almindelige økonomiske politik.

For landbrugets vedkommende ligger det sådan, at den delvise devaluering vel nogenlunde, men også kun i underkanten, vil kunne klare det, sådan at landbruget ikke vil blive dårligere stillet i nuet. Man vil opnå visse tab på det engelske marked, ved at det kun er en delvis devaluering; man vil opnå visse fordele andre steder, men fordele og tab vil nogenlunde udligne hinanden. Jeg vil tro, der vil blive et mindre tab i nuet, i første omgang for landbrugets vedkommende. Det vil naturligvis kunne ændre sig. Det vil kunne ændre sig derved, at også det almindelige omkostningsproblem vil blive et stærkere problem for landbruget. Vi kender jo den berømte eller den berygtede prisklemme, som landbruget har siddet i i mange år, med lave priser for eksporten og stigende omkostninger for de enkelte landbrug. De stigende omkostninger vil kunne blive endnu mere stigende i den kommende tid, efter at devalueringen har fundet sted; det er i høj grad noget, man må tage i betragtning, når man ser på landbrugets forhold.

Jeg vil altså hermed gerne have lov til at understrege, at hvis ikke vi gør noget andet

og gør noget, der virkelig batter, vil vi antagelig i løbet af ikke nogen særlig lang tid komme til at sidde måske endnu dårligere i det, end vi har gjort i tiden her omkring devalueringen. Derfor lægger vi så megen vægt på den almindelige økonomiske indsats.

Vi har naturligvis lagt mærke til regeringens tanker i den forbindelse. De kredser jo om tre ting. De kredser om et avancestop, de kredser om, at lønmodtagerne skal afgive én dyrtidsportion, og de kredser om, at man skal tage en ekstraskat fra de selvstændige, som ikke kommer til at opgive en dyrtidsportion. Må jeg sige om disse ting, at det må være helt afgørende, om nogle af disse midler er praktisk anvendelige. Man kan have én rigtig idé, men den skal også kunne udføres. Og for det andet må det siges, at det må også være tilstrækkeligt til virkelig at hjælpe på det problem, som er for hånden, som er det, vi skal løse.

Må jeg sige om det første problem, spørgsmålet om et avancestop, at det forekommer mig, at man her vel nok ikke rigtig har den teknik, der kan tjene den idé, som regeringen har. Det er naturligvis rigtigt, at der er nogle, der ligger med lagre, og at de ikke skal have en urimelig gevinst i forbindelse med devalueringen, men er billedet nu så enkelt, er det ikke meget mere kompliceret? F. eks. er der jo mange lagre, der endnu ikke er betalt. I denne store gruppe er der folk, der skal betale om 30 dage eller om 3 måneder eller måske endnu senere. For dem vil regeringens forslag jo ikke få nogen virkning, og det er en meget stor gruppe. For det andet drejer det sig jo om titusinder af varepartier, titusinder af kalkulationer og tusinder af næringsdrivende. Hvordan vil man kontrollere alt dette? Det vil give en betydelig administration og dermed et samfundsmæssigt tab i de enkelte virksomheder, og monopoltilsynet vil jo ikke kunne føre en effektiv kontrol. Der vil blive store muligheder for, at de uærlige kan drive spillet vidt, medens den ærlige mand kommer til at bære byrden. Det svarer omtrent til, at vi siger, at når folk er forkølede, må de ikke nyse. Man kan vel ikke forvente, at ægtefællerne skulle anmelde hinanden, hvis de overtrådte en sådan lov?

Jeg tror ikke, det vil blive nemt at kontrollere. Det vil jo også blive nemt at omgå.